

cese a tento není povinen převzít závazek k náhradě škody provozem autobusové dopravy železniční správě hrozící. Šlo o dobrovolný závazek žalovaného, zavázal-li se smlouvou ze dne 28. května 1927 nahradit železniční správě částku 25.000 Kč. Na tom nemění nic, že ministerstvo železnic dalo souhlas k udělení koncese jen pod podmínkou, že žalovaný závazek onen převezme, neboť dání souhlasu bylo jen zevnější příčinou a pohnutkou, proč k oné smlouvě došlo a dovolací rekurent jest na omylu, tvrdí-li, že ministerstvo železnic si dalo slíbiti peněžní plnění za to, že projeví souhlas s udělením koncese, neboť zmíněná smlouva výslovně praví, že peněžitá smluvená částka má sloužiti ku krytí ztrát na příjmech železničních, které povstanou provozem autodopravy.

Čís. 12731.

Škúdce jest zodpověden jen za škodu, jež by jinak bez jeho jednání podle všeobecné zkušenosti nebyla nastala, nelze ho však činiti zodpovědným za veškeré výjimečné, neočekávané důsledky jeho chování.

(Rozh. ze dne 27. června 1933, Rv I 2281/31.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném náhrady škody za ušlé zaopatření manželstvím a za způsobené jí porušení zdraví, odůvodňujíc tento nárok tím, že ji žalovaný přípovědí manželství pohnul k mimomanželské souloži a že, nesplniv tento příslib a rozvázav náhle a hrubě s ní dlouholetý poměr, v němž se jí narodily tři děti, zavinil její duševní nemoc, pro kterou je neschopnou výdělků. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Pokud se dovolatelka k opodstatnění nároku dovolává ustanovení § 46 obč. zák., přezírá, že podle § 46 cit. zák. žádati by mohla jen náhradu skutečné škody a nikoliv nároky, které činí v nynější žalobě (sb. n. s. čís. 5941, 381). Podle § 1328 obč. zák. jest škúdce ovšem práv nejen z náhrady skutečné škody, nýbrž i ušlého zisku, avšak k založení tohoto nároku bylo by třeba, by žalovaný přiměl žalobkyni opravdovým slibem manželským k mimomanželské souloži a by slib bez podstatné příčiny nedodržel. Zjistily-li nižší soudy, že v tomto případě to nebyl příslib manželství, který žalobkyni pohnul k tomu, by žalovanému dovolila mimomanželskou soulož, a že přípověď manželství nebyla v příčinné souvislosti s tím, že mezi stranami došlo k pohlavním stykům, nebyly splněny předpoklady § 1328 obč. zák., jenž vyžaduje, by žena byla pohnuta k souloži představou, kterou si právě jen z předstírání muže učinila, a že by se jinak k mimomanželské souloži nepropůjčila. Pokud dovolatelka konečně uplatňuje, že její duševní onemocnění bylo přivoděno svrchu dotčeným jednáním žalovaného, jde o nárok podle XXX. hlavy obč. zák. Na žalobkyni bylo, by prokázala zavinění

žalovaného a příčinnou souvislost mezi škodlivým jednáním žalovaného a nastalou škodou. K tomu nestačilo tvrzení, že žalovaný přípověď manželství splniti odepřel a že se oženil s jinou ženou, neboť, nehledíc k případu § 1328 obč. zák., jehož předpoklady v tomto případě, — jak již svrchu doličeno — nebyly splněny, odpovídal by žalovaný jen za skutečnou škodu podle § 46 obč. zák., jež žalobkyni ani uplatňována nebyla. Žalobkyně musela by uplatňovaný nárok opodstatniti jiným skutkovým přednesem doličujícím, že žalovaný určitými konkrétními činy dal příčinu k jejímu duševnímu onemocnění a že toto jednání bylo s to, by podle obecné zkušenosti zpravidla takový výsledek přivodilo. Takový přednes žalobkyně však neučinila a pouhé dovolání se nedodržení příslibu a rozvázání dlouholetého styku, byť intimního rázu, k opodstatnění domáhaného nároku nepostačí, neboť žalovaný mohl by býti zodpověden (práv) jen za škodu, která by jinak bez jeho jednání podle obecné zkušenosti nebyla nastala, ale nelze jej činiti zodpovědným též za veškeré výjimečné, neočekávané důsledky jeho jednání (Krčmář, zákl. přednášky, oblig. právo 1924, 259—267).

Čís. 12732.

Námítka nepříslušnosti byla vznesena opožděně, navrhl-li žalovaný především zamítnutí žaloby, po té vznesl námítku nepříslušnosti a pak popřel celý obsah žaloby.

(Rozh. ze dne 27. června 1933, R II 240/33.)

Při prvním roku nařízeném na okresním soudě k ústnímu přelíčení navrhl zástupce žalovaného zamítnutí žaloby s náhradou útrat, pak vznesl námítku místní nepříslušnosti, načež popřel celý obsah žaloby. Soud první stolice vyhověl námítce místní nepříslušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námítku místní nepříslušnosti. Důvody: Podle § 441 c. ř. s. má žalovaný námítku nepříslušnosti soudu i tenkrát, když jest již první rok nařízen k ústnímu jednání, přednésti při tomto roku, než se pustí do jednání ve věci hlavní. Po prvním roku nebo, kdyby se žalovaný již pustil do věci hlavní, může býti přihlíženo k nepříslušnosti jen za podmínek § 240 druhý odstavec, totiž, pokud jde o nepříslušnost, která výslovnou dohodou stran nemůže býti odstraněna. Při prvním roku nařízeném k ústnímu přelíčení navrhl zástupce žalované strany zamítnutí žaloby s náhradou útrat a namítl pak místní nepříslušnost. Tím, že zástupce žalované strany učinil návrh, by žaloba byla zamítnuta a by žalující straně byla uložena náhrada útrat, pustil se do věci samé a neměl proto soud již přihlídnouti k námítce místní nepříslušnosti, ježto námítka tato byla opožděně vznesena, čímž se stal dovolaný soud příslušným, ježto tu nejde o nepříslušnost, která ani výslovnou dohodou stran nemůže býti odstraněna

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.